

Պարույր Սևակ

Հորիզոնական անուն

Մարիա՛ն, լսո՞ւմ ես,
Տեսնո՞ւմ ես, Մարիա՛ն,
Դրսում անձրև է շեղակի մաղում,
Ու երբ բացում եմ իմ լուսամուտը,
Ասես բացում եմ
Գժված ջերմուկի գազառատ մի շիշ:
Նույն լուսամուտով երկինք եմ թռչում,
Որ արդեն հիմա՝ անձրևից հետո,
Վճիտ է ու ջինջ՝
Քո հայացքի՛ պես,
Եվ լայնատարած ու հեռագնաց՝
Ինչպես ժպիտըդ:
Հետո երկնքից ընկնում եմ սարին,
Որտեղ վեհորեն ժայռերն են թառել՝
Նախապատմական թռչունների պես...
Դու ի՛նձ չես մերժում:
Դու աշխատում ես ժխտել ինքրդ քե՛զ:
Եվ քո մերժումի սուտ-սուտ խոսքերից
Կարող եմ խրտնել ես այնպես դյուրին,
Ինչպես... քարեղեն այս թռչունները:
Հիմա հասկացա՞ր...

Տե՛ս,
Հորիզոնի գիրգ-գգվոտ գոգին
Իր գանգրագիսակ գլուխն է դրել
Մեկնըված դաշտը՝
Մի անտառապատ մեծ լեռան տեսքով,
Որի անունը քչերը գիտեն,
Ինչպես որ իմը:
Իսկ ո՞վ չգիտի, Մարիա՛մ, անունըդ,
Որ հորիզոնի նման է, Մարիա՛մ.
Երբ ընկրկում ենք՝
Նա մոտենում է,
Երբ մոտենում ենք՝
Հեռանում է նա...
Գեթ մեկի՛ համար,
Գոնե ի՛նձ համար մ՛ի լինիր կյանքում
Այս քո անվան պես կամ հորիզոնի,
Որ... երբ մոտենամ՝
Դու չհեռանաս...

24.III.1964թ.

Դիլիջան